Любов вела мене; в гаю німім
Вона на дерево вказала
(З кохання вішались колись на нім)
І шнур мені подарувала.

Буля петля на ньому; злотоглав
І шовк тонкий її створили;
Цим елегантним виробом я мав
Себе послати до могили.

"Арканом цим,— любов рекла потому,-
Ти скористайся без вагання,
Бо славу здобуває незникому,
Хто помирає від кохання".

Це сон був тільки; все ж, якби мені
Судилось справді там бувати,
Любовний розпач, муки всі жахні
Погнали б і мене до страти.